

Subscription

Inland: Rs. 50/- per year.

FOR ADVERTISEMENTS

Apply to:

The Manager,
Morning Star, Vaddukoddai.

Media Scene:

"The Hindu Changing Tracks"

"All the talk about objective reporting and independence are a lot of hot air. No journalist in 'The Hindu' is free to write things as they are. That is the fate of any journalist in the Hindu who dares to defy the managements stance", explains a former employee of the prestigious Indian Journal while commenting on the dismissal of the paper's Jaffna correspondent D. B. S. Jeyaraj.

The Hindu created waves by its coverage of the ethnic conflict in Sri Lanka. Being a Madras-based publication, it devoted considerable editorial space to the Sri Lankan problem. Towards the last quarter of MGR's rule when LTTE leader Velupillai Pirabakaran's writ virtually ran in the Tamil Nadu State, much prominence was given to the Tiger leader in The Hindu. It was this intimacy with Pirabakaran that catapulted N Ram into the role of an intermediary between the Tiger Chieftain and the Indian government, at the time of signing the Indo-Sri Lankan accord on July 29, 1987. In the months that followed the accord, as the Indian government and the Tigers fell apart, the Hindu progressively toed the Indian government line, alienating itself from the militant cause.

When the peacekeeping force mounted a full scale attack on the LTTE to bring them to heel, a report by D. B. S. Jeyaraj, the paper's Jaffna Correspondent, detailing atrocities of the Indian soldiers was spiked. With Jeyaraj persisting with his pro-Tamil approach, he was sacked.

"We don't believe in sensationalism..... nor do we indulge in advocacy journalism... defends N. Ram, the flamboyant associate editor of The Hindu. We are generally sober, we don't hold back when we have something major... With regard to the Sri Lankan issue, it so happens that our views coincide with those of the Indian government. He adds further... but that does not cloud our vision. We make our own assessment on whether the administration is handling things well. But yet N. Ram claims to doubt the credibility of the Gandhi administration. The notable reason being the defence deal scandals. In that respect alone, to him, it looks very much like a cover-up. That is what he means when he says that they react to issues as they come up."

By: K. P. Sunil
(Illustrated Weekly of India
June 12-18-1988).

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka under No. Q/J/64/News/87

Established: 1841: A Christian Weekly: Published Every Friday

Vol. 148 JAFFNA, FRIDAY, 29th JULY 1988. No. 18

RIGHTEOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

Navaly Church

Several special Services were held at Navaly, during the past 3 months. Mothers day was observed in May. The Service was led by Miss J. Yesusagayam and the message was given by Mrs. Suguna Rajendran. Special items were given by the children. A token was presented to the mothers. Fathers day was observed in June. Rev. Chandran Arnold gave the message and administered Holy Communion. The first part of the service was conducted by the S. S. Supdt. Mr. W. N. Thevakadacham. There were childrens items too. Fathers were presented with tokens by the S. S. Children. In July, J. D. C. S. I. Sunday Service was conducted by Mr. W. N. Thevakadacham. Children's Sunday Service was conducted by Mr. W. G. Annappah with the assistance of 7 Sunday School children. A local rally for the Navaly children was held on the afternoon of Sunday 17th July.

Obituary

Mr. Eliyathamby Edward Sinnathurai

Mr. E. E. Sinnathurai of Old Park Road Chundikuli died on Sunday the 17 July. He was attached to the Electricity Department of the Jaffna Municipal Council. The funeral took place at his residence on the following day and the remains were then removed to St. Johns Cemetery for interment. He leaves behind besides his wife Rasammah, Arumainayagam, Tharmanayagam, Thuraishingham and Arulanantham (sons) and Jeevamany Frannes and Rupavathy (daughters)

* * *

Mrs. Nesammah Sellathurai

The death occurred suddenly in early hours of Tuesday the 19th of July of Mrs. Nesammah Sellathurai wife of Mr. V. Sellathurai, Retired Principal Pandateruppu. The funeral was conducted at her residence on the following day by the Bishop Rt Rev. D. J. Ambalavanar assisted by the Rev. Sam Tampoe and the Rev. S. Jeyanesan. The burial took place at Pandateruppu Cemetery.

She leaves behind besides her husband, Sakunthaladevi and Sarojinithevi (daughters) and Jeyasingham (Proprietor Jeyas Killinochi), Rev. S. Jeyanesan (Pastor Kilinochi), Jeyruban (Canada), Jeyarajan (Bank of Ceylon, Mannar) and Jeyabalan (Canada), (sons).

(An appreciation of her life will appear in our next issue).

Ecumenical Decade

Churches in Solidarity with Women 1988-1998

Why a Decade?

This Decade is seen as a follow up of the concern that the Church and the ecumenical movement has had to increase the informed participation and leadership of women.

This Decade is seen as a follow-up of the UN Decade for Women (1975-1985) which in spite of its limited contribution did not address itself to the churches nor did it adequately challenge structures that diminish the humanhood of women in the society. This Decade provides to the churches an opportunity to create a ministry of empowering, sharing and healing of women in society and to restructure themselves so as to be able to facilitate the participation and leadership of women and all other marginalised groups.

This Decade is addressed to the Churches in India

Urging them to take stock of the present position of women in church and society.

Urging them to express solidarity with women all over the world in our common quest to eliminate teachings and practices that discriminate against women

Urging them, with women, to plan specific programmes of action to improve the position of women in the church—in all forms of ministry, in liturgical practices, in administrative and decision-making roles, in theological education in the theological life of the church etc.

Urging them, with women, to act resolutely on issues confronting women in society. To take a strong and ethical stand on issues of injustice concerning women.

Urging them and the women to recognise their rights and creative possibilities in building a new community, a living community of women and men in the church and society.

Objectives and Guidelines

To the Churches.....

Recognising the creation Promise of the image of God in all women and men. Affirming the liberation promise of Jesus acceptance of all women and men into his community. Confessing our faith in the promise of the presence of the Holy Spirit in the world, empowering all women and men in the church and society....

The Churches are urged to take the DECADE as an opportunity to plan specific ways by which to recognise the leadership potential of women, their contribution not only as regular church goers but also

UNDELIVERED ISSUES

Please re-address all undelivered issues of the Morning Star to:

The Manager,
"Morning Star",
Vaddukoddai.

FIFTH ANNIVERSARY

Malar Winslow Wijaratnam
[nee Barr Kumarakulasingham]

Departed: 1st August 1983

Mother courageous and unselfish, wife true and loving, sister loyal and helpful and a friend in need,

"Whoso findeth a wife,
findeth a good thing."

Vacancy

POST OF SECRETARY
Uduvil Y. M. C. A.

Applications are invited from Christians between 25-50 years to fill the above position. Candidates should be able to work with minimum supervision and handle correspondence independently. Typing experience is essential. Salary is negotiable. Applications close on the 31st August 1988.

Apply to: The President,
Uduvil Y. M. C. A.,
Bombay House,
Inuvil, Chunnakam.

as participants in the framing of theological formulations and the ministry of the Church and in its administrative and decision-making structures.

The Churches are urged to develop the gifts and skills of women through exposure programmes, through training, and through intensive involvement of women at various levels.

The Churches are urged to recognise their diakonal responsibilities for deeper involvement in the life struggles of women (e.g. dowry, legal status, abuse of medical technology, exploitation of women's sexuality etc.).

The Churches are urged to recognise the theological experiences of all marginalised groups in the Church, especially women.

The Churches are urged to educate the local congregations to accept the integral participation of women in all aspects of its life so that the church can become a true community of women and men.

The Churches are urged to make special efforts to help women and men to recognise the family as a place of acceptance and love, where the dignity of all members are safeguarded and where children are brought up in an atmosphere of Christian nurture, imbued with a sense of their responsibility to serve all of God's people and all of God's creation.

(to be continued)

உதயதாரகை

UTHAYATHARAKAI

Estd. 1841.

நிர்ந்தவ வா இதழ். [வெள்ளிதோறும் வெளிவருவது
நீதி ஜனத்தை உபர்த்தும்: பாவம் எந்தக்குலத்துக்கும் இழிவாம்]

[மலர் 148 29-7-1988 [இதழ் 18]

‘உன்னை நீ அறிந்தால்
அதுவே உன் உலகம்’

“எல்லோரையும் போலவே அவசியமற்ற வறுமையையும் சிர்செட்டுக்குள்ளாக்கும் சத்திகளையும் எதிர்த்துப் போராடுகிறேன். ஆனால், சுதேச சமயத்தில் இன்மள்ள நிலையில் நாம் வெற்றியடைவாவிட்டால் வேறு ஏந்த நிலையிலும் வெற்றியடைய முடியாது என்ற மனித அனுபவம் நமக்கு போதிக்கிறது.

அல்லி மலரைப் போன்று அருவருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையிலும், தாய்மையுடனும், வல்லமையுடனும், திசுழாவிடில் எந்த ஒரு சூழ்நிலையிலும் தாழ்மையப் பல வினமுடையவர்களாகத்தான் இருப்போம். நாம் இருக்கும் உலகத்தை நம்மால் சமாளிக்க நாம் ஒன்றும் செய்ய இயலாது.

நாம் ஏதெச் சூழ்நிலையில் இருக்கிறோம் என்பதல்ல முக்கியமான பிரச்சினை மாறாக ஒவ்வொரு நாளும் எத்தகைய சிந்தனைகளில் ஈடுபடுகிறோம்? நாம் பின்பற்றும் இலட்சியங்கள் எவை? என்பதை முக்கியமான பிரச்சினை ‘உன்னை நீ அறிந்தால் அதுவே உன் உலகம்’ என்ற அரேபியப் பழமொழி எவ்வளவு அற்புதமான உண்மை!

கண்டங்கனையும், கடல்களையும் கடந்து என் சின்னஞ்சிறு ஆக்மா கிரீஸ் காட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டது. அதுவும் குருடும் ஊமையுமாய்த் தடுக்கி விழும் உடலைப் பெற்றிருந்தும் அப்படி அது போய்ச் சேர்ந்தது. இதனால் உடம்பிலே ஆனந்தத்தால் ஒரு மயிர்க் கூச்சல் எழுந்தது. என் உடலின் குறைகளை நான் வென்று விட்டேன். தொடும் கையிலே கண்ணைப் பெறும் விட்டேன்; செவிட்டுத்தனமும் குருட்டுத் தனமும் பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை. அவற்றை என் புற, வாழ்க்கை வட்டத்தில் ஒதுக்கித் தள்ளி விட வேண்டியது தான்.

மாணவர்க்கு ஓர் அறிவுரை!
மாணவ மணிகளை! கல்லூரியில் நீங்கள் பெற்ற பட்டறிவினால், வாழ்க்கை என்னும் திரையில் நீங்கள் காண்கின்றவற்றையும் கேட்கின்றவற்றையும் நன்கு ஆய்ந்து, உண்மைகளைத் தெள்ளியெடுத்து அவற்றுள் நல்லனவற்றை உங்களுக்கு உரிமையாகக் கொள்ள வேண்டும்.
திமையைக் காணும் போது அவற்றை ஒழித்துக் கட்டுவதில்

தடிப்பு, அவற்றை அணுகுதலில் பொறுமை கலக்க தீரமும் கொள்வீர்களாக. உங்களுக்குள் இங்கு ஏற்பட்ட விளக்கொளியின் கோக்கத்தினை மறவாமல் உங்களிடத்தும், பிறரிடத்தும் நல்ல நம்பிக்கை கொள்க! ஒங்கிய ஒளிபரப்பு! உங்கள் ஒளி மற்றவர் முன்பாக நன்கு பரவுவதாக! அதனால் அவர்கள் உங்களுக்குள்ளும் தங்களுக்குள்ளும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற தெய்விக ஒளியைக் கண்டு கொள்ள வழியுண்டு.

இயேசு பிரானின் மலைப் பொழிவிற்கு ஒரு புதிய விளக்கம்?

உலகத்தில் பலபேர் மனித வாழ்க்கைக்குரிய நீதிகளைக் கூறியுள்ளனர். ஆனால் இயேசுபிரானின் மலைப்பொழிவு கூறும் நீதிகள், வித்தியாசமானவை. பிறர் கூறிய நீதிகள், மனிதனுடைய செயல்கள் பற்றியவை மட்டுமே ஆனால் ஆண்டவர் இயேசு எதிர்ச் செயல்கள் பற்றியும் கூறியுள்ளார். சான்றாக, ஒருவன் ஒரு கன்னத்தில் அறைந்தால், நாம் மறுகன்னத்தைக் காட்ட வேண்டும் என்றார்.

ஆனால் நாமோ, ஆண்டவரின் நீதி மொழிகளை நம் வசதிக்கேற்ப மாற்றிக்கொள்கிறோம். உதாரணமாக, என் தந்தையின் வாழ்வில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கூறுகிறேன். அவர் கிறிஸ்தவரான புகிதில் ஒரு நாள் தெருவில் நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தார். கிறிஸ்தவரல்லாத ஒரு ஆண் ஏதோ கோபத்தில் திடீரென்று அவரை அவருடைய கன்னத்தில் அறைந்து விட்டான். கண்முடித் திறக்கு முன் என் தந்தையும் அவனைத் திருப்பி அறைந்து விட்டார்.

அப்போது அந்த ஆண் கேட்டான்: ‘என்னய்யா! என்னமோ பெரிய இயேசுகாதரின் பத்தனாதி விட்டாய் என்கிறாயே. அவர் ஒரு கன்னத்தில் அறைந்தால், மறு கன்னத்தைக் காட்டச் சொன்னார். நீ திருப்பி அடிக்கிறாயே’ என்றார்.

அதற்கு எந்தத்தை சாமர்த்தியமாக இப்படிச் சொன்னார். இல்லை, இல்லை, நீதான் இயேசுவினை வேதத்தைச் சரியாகப் படிக்கவில்லை! அவர் யாராவது வலது கன்னத்தில் அறைந்தால் அவனுக்கு இடது கன்னத்தைத் திருப்பிக் காட்டச் சொன்னார் (மத். 5:39) நீயோ, உன் வலது கையால், என் இடது கன்னத்தில் தான் அறைந்தாய் ஆகவேதான் நான் திருப்பி அறைந்தேன் என்றார்.
(டாக்டர் அக்பர் ஹக்)

அமெரிக்கன் மிஷனின் 175 வது நிறைவு (முற்றொரு)

“வேதம்; கிறிஸ்தவர்களுடைய வேதம்” கவிவடிவமாயல்ல வாசக வடிவமாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கவிவாழ்வுப்பகுதி பாடுபவர்களுக்கு இன்பமாயிருக்கக் கூடுமானாலும், வாசக கமே இலகுவாய் எல்லாருக்கும் விளங்கக் கூடிய விதம் இதுவே தேவன் கமது திருச்சத்தத்தை வெளிப்படுத்தத் தெரிந்து கொண்ட வழியாயிருக்கவேண்டுமென்றும் நாம் கிறும்புவோம். எல்லாருக்கு தெளிவாய்த் தேவ நியமங்களை விளங்கிக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம். கிறிஸ்து மார்க்கம் எங்கே போகிறதோ, அங்கேயிருக்கும் ஜனங்களின் பாவையிலே வேதம் மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது. அதைக்கொண்டு போகிறவர்களின் முதல்வேலை அதுவே; இது கிறிஸ்து மார்க்கத்தின் விசேஷம். ஆகையால் கிறிஸ்து மார்க்கத்தை ஒருவன் அறிவ கிறும்பினால் மற்றவர்கள் எல்லாவற்றையும் அவனுக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை; தானே அதை வாசித்துப் பார்க்கலாம். அதன் நரங்கள் எங்கள் இடத்துகள், இல்லாமியாகிய சினேகிதரிடம் கேட்பது. நீங்களே அதை வாசித்துப் பாருங்கள்; தேவன் உங்களோடு பேசுவது போற் காண்பீர்கள். உங்கள் மனச்சாட்சி அருட்டப்படும் பாதத்தைக்குறித்த விசாரமுண்டாகும். உங்கள் ஆத்தமா இராட்சிப்பைப் பற்றிய சிந்தையடைவீர்கள்.”

75^{ம்} வெப்பநெய்

யாழ்ப்பாணத் திருச்சபையிலும் இறையியலிலும் மணவாசனை வீச வேண்டுமென்பதிலும் ஹன்ர் போதகர் கருத்தாய் இருந்தார். வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியிற் கல்வி கற்ற கிறிஸ்தவர்கள் அனைவரும் இதில் கருத்தாக இருந்தனர். தமிழ்ச் கிறிஸ்தவர்களின் உணவு உடை வாழ்க்கைமுறை என்பன சுதேச பாணியில் இருக்க வேண்டுமென்று அமெரிக்கன் மிஷனரிமார் கம்பித்தனர். ஹன்ர் போதகரின் உடையைப் பற்றி அவரின் வாலாற்று ஆசிரியர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்,

“அவருடைய உடை எப்போதும் ஒரு தன்மையதே செய்யப்பட்ட ஒற்றைப்பட்டு வேஷ்டியை உடுத்து. தலையில் பழையகாட்டுலெஞ்சி தலைப் பாகையாகக் கட்டி, பொத்தான் வெளியே தோற்றம் மூடுசட்டை போட்டு, சாதாரண செருப்போடு வெள்ளை உறை பாகிய உதப்புக் குடையுமே இவரை சபை சந்திப்புக்குரிய உடுப்பு துதுவனாக நாம் பரிமாணமான கடுக்கன் ஒரு சோடி இவர் காதில் மாண்பரியந்தம் தொங்கியது” ஹன்ர் போதகர் 1903-ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 33ம்

திகதி தன் பூலோக சிவிய ஓட்டத்தை முடித்தார். அவரது இறுதி ஆராதனையில் உரை நிகழ்த்திய வண. ஜோன். பிச்சன் ஹன்ர் போதகர் “கிழக்கு நாட்டின் பாலைவனம் பசஞ்சோலை என்று குறிப்பிட்டார்.

ரூபகார்த்த ஆராதனை ஒரு வாரத்தின் பின் சாவகச்சேரி தேவாலயத்தில் நடைபெற்றது. வண-எஸ். இளையதம்பி “நேர்மையாய் நடந்தவர்கள் சமாதானத்திற்குப் பிரவேசித்து நங்கள் படுக்கைகளில் இளைப்பாறுகிறார்கள்” என்ற வசனத்தில் பிரசங்கித்தார்.

ஜோசப் எஸ். கிறிஸ்மஸ் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வண்ணப் பண்ணையில் முத்துக்குபாரப்பிள்ளை என்னும் ஒரு சைவப் பெரியார் வாழ்ந்து வந்தார். அவருக்கு நான்கு பெண் பிள்ளைகளும் ஆறு ஆண் பிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள் இவரின் ஆண்பிள்ளைகளில் ஒருவரே நமது போதகராகிய ஜோசப் கிறிஸ்மஸ் ஆகும். கிறிஸ்மஸ் அவர்களுக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் சண்முகம் என்பதாகும். சண்முகமும் அவரது சகோதரர்களும் வண்ணப்பண்ணை வெள்ளியன் மிஷன் பாடசாலையில் தமது ஆரம்பக் கல்வியை முடித்துக் கொண்டனர். வைதீக சைவக் குடும்பத்திற்கு பிறந்தமையால் சண்முகம் அக்காலத்தில் நடைபெற்ற கவிசேட இயக்கத்தினைக் “கடுமையாக எதிர்த்தார் 1893ம் ஆண்டு பிறந்த சண்முகம் ஆறுமுகாவலருக்கு ஒரு வயதால் இளையவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சிறுவருகிய சண்முகம் மற்றும் சிறுவர்களுடன் சேர்ந்து, கவிசேஷக் கட்டங்களுக்குக் கல்லெறிந்து பாகிரிமாருக்குப் பெரும் துன்பம் விழைவித்து வந்தார். பாகிரிமாரின் ஞானப்பாட்டுக்களை Hymns கையாண்டியாகப் பாடி மற்றவர்களைச் சிர்க்கச் செய்வது இவருடைய இளமைப் பராயத்துப் பொழுது போக்காக விருந்தது பாலய வயதில் சண்முகம் உடற்பயிற்சியிலும் விளையாட்டுகளிலும் அதிக ஆர்வமுடையவராக இருந்தார் என்று தெரிகின்றது. அழகிய தேவியாகிய அவர், தேசப்பிராசத்தினால் தன் தேசத்தையதிகம் பெலப்படுத்திக் கொண்டார். அவர் பாடியோட்டம் முதலிய அந்தக் காலத்திய விளையாட்டுக்களில் மிகவும் பிரக்கியதியடைந்தார். அவர் முதிர் வயதான காலத்தும் தன் பிள்ளைகளைக் கூட்டிப் போய்த்தான் பாடியோட்டம் முதலிய விளையாட்டுக்களில் வெற்றியடைந்த இடங்களைக் காட்டுவார்! (1)

செமினரிக் கல்வி: ஆரம்பக் கல்வியை வண்ணப்பண்ணையில் முடித்துக் கொண்ட சண்முகம் உயர் கல்வி பெறும் பொருட்டு 1985ம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியிற் சேர்ந்தார். 1842ம் ஆண்டு வரை ஆங்கிலம் விரிஞானம், கணிதம், கிறிஸ்தவம், இந்துமதம் ஆகியவற்றை ஆர்வத்தோடு கற்றார்.

தாரகை ஒளி

முடிபுத்தக்க வழியில் முயலாத முயற்சி பலர்
கூடிப்பாதுகாத்தாலும் தவறுபடும்.

எங்கள் கருத்து

அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும்

இன்று எங்கு பார்த்தாலும், 'கம்ப்யூட்டர்' என்பதே பேச்சு! இது 'கம்ப்யூட்டர்' காலம் எனப்படுகிறது. இன்றைய சமுதாயம் 'கம்ப்யூட்டர்' மயமாகி வருகிறது. மனிதனின் வாழ்க்கை, 'அறிவியல்' தொழில் நுட்ப வாழ்க்கையாகவே மாறி வருகிறது ஆன்மீகம் அருகிவருகிறது. அறிவியல், தொழில் நுட்பம் பெருகி வருகிறது - மனித வாழ்வில்,

இத்தகைய சமுதாயத்தில் கடவுளுக்கு அதிக இடமில்லை. புதிய கண்டுபிடிப்பு, செயல் முறை, அறிவியல் படைப்பு - இவை ஒவ்வொன்றும் கடவுளுக்கு மதிப்பளிக்காமல் மனிதனுக்குத் தான் அளித்து வருகிறது. மனிதனால் எல்லாம் முடியுமென்ற கருத்து வலுவடைகிறது.

'மாட்டுவண்டி காலத்தில் கடவுளுக்கு அதிக இடம் அளிக்கப்பட்டது. 'கார்' இதில் கொஞ்ச இடத்தை எடுத்து விட்டது 'விமானம்' இன்னும் அதிகமான இடத்தை எடுத்து விட்டது! மிக விரைவாகப் பறக்கும் 'ஜெட்-விமானம்' கடவுளையே வெளியில் தள்ளிவிட்டது!

ஆம் உலகில் அறிவியல் வளர வளர, புதிர்கள் தெளியத் தெளிய - கடவுள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறைக்கப்படுகிறார்! அவருக்கே வேலையில்லாமை வந்து விடும் போல் தோன்றுகிறது! நல்ல "பென்சன்" பெற்றுக் கொண்டு, அமைதியாக விண்ணகத்தில் இளைப்பாறட்டும்! தேவைப்படும் போது மட்டும் வரட்டும் என்கின்றான் இன்றைய மனிதன்.

இன்று அனேகர் கடவுளை நோக்கிக் 'கூப்பிடுவதில்லை' கடவுளின் இடத்தை எடுத்துக் கொண்ட அறிவியல், தொழில் நுட்பத்தை நோக்கித்தான் கூப்பிடுகிறார்கள். 'பரமண்டலத்தில் இருக்கிற எங்கள் பிதாவே' என்று சொல்வதற்குப் பதில், 'இப்பூமண்டலத்தில் இருக்கிற எங்கள் 'தொழில் நுட்பமே' என்று தான் கூப்பிடுகிறார்கள்! ஆம் அறிவியலும், தொழில் நுட்பமும் இவர்களது 'மேசியா, - மீட்பர்! உறுதியான விசுவாசமற்ற போலிச் சமய வாழ்வு! உதட்டளவில் இறைநாமம் உச்சரிக்கும் உழுத்த வாழ்வு! இதைத்தான் இன்று நாம் காண்கின்றோம்.

இன்றைய மனிதன் நம்பும் இத்தகைய 'கடவுள்' உயிர் பிழைத்திருக்கக் கூடுமா? முடியாது, மானிட முன்னேற்றத்தினால் வெளியே தள்ளப்படும் கடவுளைத்தான் இங்கு குறிப்பிடுகிறோம். இக் கடவுள் ஏற்கனவே மக்கள் மனதில் ஏறக் குறைய செத்துவிட்டார், இத்தகைய கடவுளின் சாவு, நம்மைப் பயப்படுத்தத் தேவையில்லை! மனிதன் தானாகக் கற்பித்த கடவுள் தான் இவர்.

பிள்ளைகளின் சண்டையைத் தீர்க்க தந்தை அழைக்கப்படுகிறார். நோயைத் தீர்க்க வைத்தியன் அழைக்கப்படுகிறார். குடும்பப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முதியோர் அழைக்கப்படுகின்றனர். இதைப்போன்ற நிலையிலேயே கடவுள் இன்று கருதப்படுகிறார். அவர் வரவேண்டும், குலைந்த காரியங்களைச் சீர்ப்படுத்துவதற்கே! பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க அவர் வரவேண்டும். ஆம் இப்படிப்பட்ட கடவுளின் இடத்தைத்தான் இன்று அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும் எடுத்துக் கொண்டுள்ளது!

தொழில் நுட்பத்தினால் வெளியே தள்ளப்படும் கடவுள், வெளியேறட்டும்! இக் கடவுளைத் தான் 'தொழில் நுட்பம்' ஆளுகை செய்கிறது. அவரை மனித வசதிக்கும் சுகபோகத்திற்கும் உதவும் வேலையாள் போலவே கருதுகின்றது. இக்கட்டத்தில் ஒரு வினா எழுப்பப்படுகிறது.

அப்படியாயின், வேறுவகையான கடவுள் இருக்கின்றாரா? என்பதுதான் அவ்வினா இயேசு பிரானால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட தந்தையாகிய கடவுள் இருக்கிறார். அவர் தொழில் நுட்பம், அறிவியல் ஆகிய இவற்றுடன் பேச மாட்டார். அவர் தொழில் நுட்பம், அறிவியல் இவற்றைப் பயன்படுத்தும் மனிதனிடம் பேசுகிறார். எல்லா மனிதருடனும் பேசுகிறார். ஆண்கள், பெண்கள், கற்றவர், கல்லாதவர்கள் அனைத்து மக்களுடனும் பேசும் கடவுள் அவர்.

அவர் சொல்லுகிறார்: 'மனிதன் அப்பத்தினால் (அதாவது அறிவியல், தொழில் நுட்ப நலன்களினால்) மட்டும் அன்று, கடவுளின் வாயினின்று வரும் ஒவ்வொரு சொல்லினாலும் உயிர் வாழ்கிறான்' (உபா. 8:8) என்பதே.

அறிநெறி

எஸ்.டி.காசிராஜன்

அமைதி, நிதானம்-இரண்டும் ஒரு ரூபாய் காணயத்தின் இரு பக்கம் போல், அமைதி என்பது அச்சத்தின் அடையாளம் அன்ற. ஆழ்ந்த அறிவின் சாயல், நிதானம் என்பது தாமதத்தின் மறு பெயர் அன்ற. செயல் திறனின் அறிவு. அமைதியும் நிதானமும் நிதை மனிதனின் மகுடத்தில் மின்னும் வைரங்கள். அமைதியில் உறதி இருக்கும், நிதானத்தில் தெளிவிருக்கும். செயல் முடிக்க உறுதியும் தெளிவும் அவசியமல்லவா?

குறைக்கின்ற நாய் கடிக்காது என்பார்கள், நிதைகுடம் தளர்வாது என்பார்கள்.

செயலாக்கம் மிக்கவர்கள் அமைதியின் வடிவாக இருப்பார்கள்; நிதானத்தின் உருவாக இருப்பார்கள்.

காந்தியடிகள் அமைதியில் ஆழ்ந்து நிதானத்தில் தோய்ந்து வாழ்ந்தவர். ஆரவாரம், ஆர்ப்பாட்டம் ஏதும் அறியாதவர் ஆனால் உறுதியில் இமயத்துக்கு நிரானவர். லண்டன் வட்டமேஜை மாநாட்டுக்குச் சென்றிருந்த போது அவரிடம் இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் கேட்க வந்திருக்கிறீர்கள் என்ற கேட்டனர். அதற்கு காந்தியடிகள் என்ன சொன்னார் தெரியுமா? அவர் சொன்ன பதில் கேள்வி கேட்டவர்களை வியப்படையச் செய்தது. அந்த எளிய உருவத்திடமிருந்து அத்தகைய பதிலை யாரும் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். காந்தியடிகள்,

"நான் எனது நாட்டுக்கு சுதந்திரம் கேட்க வரவில்லை; சுதந்திரத்தை எடுத்துக் கொள்ள வந்திருக்கிறேன்" என்றார். அமைதியில் பூத்த உறுதிக்கு இதைவிட வேறொரு சான்றை வரலாற்றில் காண இயலுமா? காந்தி என்ற மாமனிதனின் அடக்கமும் அமைதியும் இந்த நாட்டுக்கு விடுதலை தேடித் தந்தன.

அமைதியும் நிதானமும் மிக்க மனிதன் தனது காலடினை எண்ணி வைக்கிறான். அளந்து வைக்கிறான். காரியங்களைக் கச்சிதமாக முடிக்கிறான்.

காரிய சாத்தனைக்கு அமைதியும் நிதானமும் அதிபரவசியம். எத்தனையோ காரியங்கள் நிதான மின்மையால் கெட்டுப் போவதைப் பார்க்கிறோம். அமைதியாக அணுகத் தவறியதால் குழப்பம் நேரு

வதைப் பார்க்கிறோம். கடுகிலை மனிதர்களின் குணம்சம்சனில் நிதானம் ஒரு ஒளிமிக்க ஆபரணம். அமைதியோ மனிதனின், மகத்தான மேன்மைமிக்க உயர் குணம்.

கடல் கொந்தளிக்கும் போது மீன் பிடிக்கப் போக மாட்டார்கள் மனமும் கட்டைப் போன்றது தான் கடல் ஆழமும் மன ஆழமும் காண முடியாதவை. கொந்தளிக்கும் மனதில் தீர்க்கமான சிந்தனைகளுக்கு இடமில்லை. அமைதியான மனம் தராசு போன்றது. கடுகிலை தவறுதது, நல்லது, கெட்டது அறியக் கூடியது. குழம்பிய உள்ளத்திலிருந்து தான் ஆவேசம், வெறுப்பு, பொறுமை, எல்லாம் தோன்றுகின்றன. அமைதி இல்லாத உள்ளம் காற்றில் அங்குமிங்கும் பறக்கும் பஞ்சு மாதிரி அது ஒரு இடத்தில் நிழலாது. சிறிய சலனமேற்பட்டாலும் ஆட்டம் கண்டு விடும்.

மனம் ஒரு குரங்கு என்பார்கள். அது எல்லா மனத்க்கும் பொருந்தாது.

அமைதி வயப்பட்ட உள்ளம் தென்றல் தவழும் இல்லம் அத்தகைய உள்ளத்திற்கு உரியவனே மகிழ்ச்சி மிக்கவன், மாசற்றவன் அவனில் ஊற்றெடுக்கும் எல்லா சக்திகளும் அவனுக்கு அடக்கம் தருமாறும் உள்ளம் கடிவாளம் இல்லாத குதிரை, கால்தடை இல்வாத வாகனம். அமைதி உறையும் உள்ளத்தில் பல்வேறு பட்ட மன வெழுச்சிகள் கட்டுக்குள் அடங்கி சார்தமடைகின்றன; மன முரண்பாடுகள் சரிக்கட்டப்படுகின்றன. அமைதி குடியிருக்கிறவரையில் அவனை தோல்வி வெற்றி கொள்வதில்லை. எந்தப் போராட்டத்திலும் வெற்றி அவனுக்கே ஒளி சிந்தும் மகிழ்ச்சியும் நீடித்த அமைதியும் அவனுக்கு கைகூடுகின்றன.

நிதானம் மேன்மையானது மேன்மையானது மனிதனின் குணம்சம்சனில் நிதானம் மிக உயர்வானது மேன்மையான தண்ணீர் கடினமான பாறையைத் தேய்த்து ஈடுவதைப் பார்த்ததில்லையா? அதுபோல நிதானம் எல்லா எதிர்ப்புகளையும் சந்தடியில் லாமல் சக்தித்த வெற்றி கொள்கிறது நிதானம் என்பது நிர்ந்தரட்சண்யம் என்ற ஒருவித விடா தீர்ச்சு அகில் உறுதியிருக்கும் கூடவே கனிவு இருக்கும்; பணிவு இருக்கும்; தெளிவு இருக்கும், தக்கதைப் போல வளையும்; கெளரியும் அமைதி, நிதானம் ஆகியவை மனித இனம் வாழ, வளர, வந்த வழித்தினைகள்!

— (சென்னை வாடுகி)

தொழில் நுட்பத்தை மனிதன் பயன்படுத்த வேண்டும். அடக்கி ஆள வேண்டும். இது கடவுளின் சித்தம் தொழில் நுட்பம் மனிதனைப் பயன்படுத்தும் போது, மனிதன் மனிதனாக இருப்பதில்லை. ஐரோப்பிய நாடுகள், மேல் நாடுகளில் இது தெளிவாகக் காணப்படுகிறது. 'பூமியை நிரப்பி, அதைக் கீழ்ப்படுத்தங்கள்' (ஆதி. 1:28) என்றார் இறைவன் எனவே, பூமியும் அதின் அதிகாரமும் ஆற்றல்களும் மனிதனைக் கீழாக்கி விடக் கூடாது.

அறிவியல் தொழில் நுட்பத்தின் அதிகாரம் வளர்ந்து வரும் போது, கடவுள் வார்த்தை இன்னும் அதிகமாகத் தேவைப்படுகிறது இத்தனை திருச்சபை உணருகிறதா? சபையின் குருமார் உணருகின்றனரா?

EDITORIAL

The Tamils and the Peace Accord

The 60-hour Curfew

"A total curfew" it was, by all standards, as announced in the IPKF notice boards, outside the main camps. It lasted 60 hours covering two full days, the 29th and 30th of July and three nights 28th, 29th and 30th of July.

Not a human being could be spotted during the day on the highways or by-ways, not even in the farms and fields. Not a sound was heard for miles around save that of barking dogs roused from their slumber by the thump of boots of passing soldiers on their routine rounds. A palpable feeling of unease and fear was writ large in people's faces.

The first anniversary of the Peace Accord far from being a happy memory only reminded the Jaffna residents of the political palsies which have become endemic in the land, shoving the country against the wall.

Unforgettable Scenes

But it will not be excessive to say that the Jaffna residents had, naively perhaps, pinned greater faith in the Peace Accord than those in other parts of the country. The political scenes enacted in Jaffna immediately prior to the Accord and immediately after, were out of the world experiences to many a Jaffna resident.

The spectacular air-drop of food on 4-6-87 by parachutes descending from Antonov Jets, with MIRAGE fighter planes raucously proclaiming "the message of relief", the flurry of activity at the Kankesanthurai Port in subsequent weeks, as each Indian cargo vessel arrived with large consignments of food, medical supplies and oil, and capping all, the pomp and pride with which the IPKF made its debut on Jaffna roads, taking the LTTE Chief to Suthumalai are deeply etched in people's memory as epochal events to denote what they thought were symbolic of a dramatic turn about, in politics in the country.

L T T E flags, in fact, continued to fly on large poles at important junctions after the Accord was signed and ornate pictures of LTTE men who fell in the 'war' were displayed in many public places. It was widely assumed that the Indian government had come to grips with the Tamil problem and that a settlement was just round the corner, with the 'tigers' giving their assent.

The Peace Accord and Peace

But the moments unforgettable for the Jaffna residents soon turned into moments unforgivable during the torrid months of October and November, 1987. When the heat of the conflict subsided, the picture in Jaffna was that of a place where a heavy gale had lashed the area and had all but spent itself and was dying in a thin drizzle.

Many opinions have now been expressed at different levels about the Accord. The position of the governments of India and Sri Lanka has been expressed respectively by the Indian High Commissioner in Sri Lanka, J. N. Dixit and by Minister Gamini Disanayake who is now in the limelight as spokesman for Sri Lanka.

Both of them have expressed the view that the Accord has placed the maximum on the table and the 'deal' may now be considered for all intents and purposes closed. In this context, the Minister has expressed the view that the LTTE must conform to the Accord and accept what has been offered or be eliminated as a militant factor.

Indian High Commissioner Dixit while endorsing the tenor of the Minister's comments has added a note of grace and benignity by concluding his statement, saying that what was needed now was "an abundance of patience". Whether the Commissioner has in mind further 'talks', we do not know.

Confusing Juxtaposition

A confusing juxtaposition characterises the contemporary political situation. The IPKF which was sent as a Peace keeping army is now expected if the need arises to fight "against the very people whose interests it came to protect" (we have borrowed the words of Rural Industries Minister, S. Thondaman)

The whole picture is redolent of what the Indian Scholar and Diplomat, K. P. S. Menon, of revered memory, said of the United Nations Organisation during the First World War. Said Menon:-

"The only condition for a country to become a member of the UNO, during the first World War was that it should be peace loving and demonstrate its love of peace by declaring war against Germany."

The bewildering situation is seen not only in the role of the IPKF. It is also seen in the manner in which the self-same demands of the LTTE [for a merged North and East, for a substantial devolution of power and for a halt to 'colo-

Centre for Better Society

This Centre was inaugurated to enable people of all faiths and social status to take a united or coordinated effort at bettering our society towards the ideal set by the Creator. Towards this end, Bishop D. J. Ambalavanar of the C. S. I. Church in Jaffna was invited to deliver a talk at the Centre recently on the topic "The Church in contemporary Society". Commencing with a reading from Heb. 2/1-3, he stated as follows: The Church should provide a vision to the society and clarify or update same continuously. It must be presented so as to motivate the world to run towards it, just as commercials do on people. Vision is the art of seeing things invisible (not only contemporary but also of the future) without revelation people will loose restraint (Prov. 29/18) and perish. Highly spiritual Mahatma Gandhi explaining his involvement in the political freedom struggle stated that he met God through contact with people in want. God became present among us through Christ's incarnation (taking flesh). Jesus inaugurated God's Kingdom in this world of Politics, economics, education etc. The task (vision) assigned to us is nothing but transforming this world into God's Kingdom. The Church is in and for the world. Pope Paul VI had prayed that the smoke of our factory chimneys be our incense and the shouts of the workers be our hymn of praise. The W. C. C. originally presented the vision of a "Responsible Society" and improved it later to include "Participatory" (disapproving even a benevolent dictatorship where the people have no choice). The vision put forward jointly by all the Churches now is: Justice, Peace and Integrity of Creation - providing also for future generations conforming to the eternal plan of God. According to experts, more materials have been used up in this century than the total used up than the total used in all the previous ones.

Applying the above to our present situation, we find that we have inherited a colonial mentality having been ruled by various parties for the past 500 years. We try for the best form of individual or family survival surrendering ourselves to whatever system we found ourselves in. We are not bothered about the inherent rights of ourselves or of the society

nisation' in the East] are regarded at times as legitimate political aspirations and at times as the fundamentals of Eelam.

There seems to be no easy way out of the political woods in Sri Lanka unless the Indo-Lanka Accord reaches the heart of the Tamil problem. India's ability to contain Sri Lanka's political peregrinations into the territory of her "regional adversaries", will not win for her world credibility as much as India's ability to find a solution for the nettlesome Sri Lankan Tamil problem.

Personal

Dr. (Mrs.) Chryshanthe Pathmadeva has passed her M. R. C. P. final exam held in U. K. late last year. She is an old girl of Uduvil Girls' College and is the daughter of Mr. & Mrs. C. P. Vairamuthu of "Sugirtha Malikal" Uduvil.

at large. Many for various reasons have found foreign pastures forgetting their people and escaping from the struggle initiated and led chiefly by the youth. They have been successful to a great extent at least in making many of us conscious of our many rights and of our duty to labour and sacrifice for them.

In Scripture too we find several examples. Through Joseph, Israel moved into Egypt and multiplied. When the beginnings were forgotten, and the yoke of the people became unbearable, Moses who too had grown up in a Pharo's Palace had to make a choice between his personal position in the Palace and leading his people into freedom, opted for the latter and cried "Let my People go". Daniel and his companions cultivated a thirst for freedom, and infused hope of obtaining same based on deep faith in God.

Thus instead of using our talents and other gifts for our personal or family survival, we have to start living for our people, present and future. We have to work for and spot-light to the people the vision of a fullness of life for them as free as God wanted them to be.

Various thoughts were expressed at the ensuing discussion:

We were very useful and loyal servants and were made use of by all. Many are resigned to the status quo and have to be infused with hope and new vision. Many other Nations and Races too went through similar situations, e.g. The Jews

Conclusions:

1. Set the right vision before the people.
2. Different approaches are needed for different situations. Individual efforts may not be sufficiently profitable. Social problems need higher level planning and execution. Even structures may have to be changed.
3. We have to be truly ecumenical - i.e. embracing the whole inhabited earth. God is God for all. The Church socially is within the world which is the concern of all men. Therefore we have to work with all.

- A. S.